

Zemřel profesor Rudolf Zahradník

V posledním říjnovém dni tohoto roku nás zarmoutila zpráva, že 11 dní po svých 92. narozeninách zemřel profesor Rudolf Zahradník.

Rudolf Zahradník byl bezesporu velká postava české chemie, ale to ať hodnotí jiní. Pro nás byl především skvělým člověkem, velkým příznivcem a přispěvatelem Chemických listů. Okřídleným se stalo jeho rčení: „... místo nedělního poobědového šlofika napsat něco zajímavého pro Chemické listy...“. Byl první, kdo to svědomitě plnil a nutil k tomu i své kolegy a přátele v rubrice „Zahrádka“, kterou jsme svého času pro tento účel v Chemických listech zavedli. Chemické listy pravidelně sledoval a to i v době, když měl plno starostí s Akademií věd a svoje dojmy k obsahu toho či onoho čísla mi sděloval v dnešní emailové době ve formě doporučených dopisů nebo při pracovním obědě. Chemickým listům pomáhal a propagoval je díky své osobnosti, jak to bylo možné. Rudolfa Zahradníka jsem viděl v mnoha situacích a vždy z něho zářila noblesa. Ať už číšníkovi chválil dobré jídlo v restauraci, nebo obdivoval naše redaktorky na vánočních besídkách Chemických listů, či jak rozmáchlým gestem smetl ze stolu Dohodu o provedení práce, kterou mu po jeho přednášce na jedné střední škole podstrkovali k podpisu.

Rudolfu Zahradníkovi jsme, jakožto naši výrazné vědecké osobnosti, věnovali k jeho 80. narozeninám zvláštní číslo (10/2008). O deset let později jsme totéž zopakovali (10/2018), a když jsem mu toto číslo slavnostně předával a prohlásil, že se těším, jak oslavíme rovnou stovku, všiml jsem si, že nepatrně protočil panenky. Devadesát let je krásný věk pro gratulanty, ale jeho nositel se asi musí potýkat se spoustou každodenních nevyřčených bolestí a bolístek.

Odchodem Rudolfa Zahradníka jsme v redakci velmi zarmoucení a vděčně na něho budeme vzpomínat.

V Praze, 1. 11. 2020, po nedělním obědě...

Bohumil Kratochvíl

Výše zmíněný kladný vztah Rudolfa Zahradníka k našemu časopisu byl podle mého názoru logickým důsledkem jeho nádherného vztahu k českému jazyku i k naší zemi. Měl jsem to štěstí, že jsem na přelomu 60. a 70. let absolvoval jeho přednášky z kvantové chemie na Přírodovědecké fakultě a možná více než jejich odborný obsah mi v paměti utkvěl mimořádně bohatý slovník a brilantní čeština spojená se snahou nadchnout studenty pro přednášenou látku a o propojení všech přírodovědných disciplín. Chápu, že dnes je jiná doba, ale přesto je mi trochu líto dnešních studentů, kteří místo nádherné češtiny Rudolfa Zahradníka slyší, že ministerstvo školství uspořádá důležitý event s následným brífinkem zaměřeným na boj proti

inbreedingu a že bude třeba zrušit výuku odborných předmětů v češtině. Při úžasné jazykové výbavě a mezinárodních kontaktech a věhlasu jistě nikdo nemůže Rudolfa Zahradníka podezřívát ze snahy omezovat mezinárodní spolupráci. Naopak velmi intenzivně ji podporoval. Jako zcela mimořádná osobnost české vědecké komunity však chtěl, abychom do této spolupráce vstupovali jako hrdí a sebevědomí lidé pyšní na svůj jazyk a svou zem. A za toto mu naše generace nepřestane být vděčná. Děkuji mu za to, že nás učil rozumět nejen chemii, ale i člověku a sobě samým. Obdivoval jsem to jako student, jako jeho spolupracovník při přípravě Chemických listů a budu to obdivovat stále i nyní, kdy na jeho moudré působení mohu jen se smutkem vzpomínat.

Jiří Barek

Každé setkání s panem profesorem Zahradníkem bylo jako krátký, nádherný návrat do dob, kdy se dámám líbaly ručky, vysekávaly se jim poklony a kdy pánové i dámy mluvili zřetelně a krásně česky. Bylo nádherné pozorovat, jak chodí do redakce se svou ženou Milenou, o které velmi pěkně hovořil, vždy si jí vážil, a která naopak velmi ctíla pana profesora. Když v redakci promluvil, všichni jsme ztichli, protože jsme jej rádi poslouchali. Vždy bylo co poslouchat. Je nám velmi líto, že nás nyní oba velmi krátce po sobě opustili.

Zdeňka Kolská